

Publicerad 2008-12-05 20:15 av Paedur

Jag som betvingar stormen, ser du hur jag skälver

ljuset från bortom granarna falnar
stigen slingar enslig bort genom
dimman av min förvirring
det lätta ljudet av barfota steg
när min grova hud som en smekning

jag sydde min mantel av mörker
av dagg vilar pilträdkronan
på min stolthet
jag grävde omkring mig
och reste en häck
av rosentörne
länge krävde jag lydnad från bergen
och betvingade stormen
med min vrålande röst
men livet lät jag ströva vidare
förbi den vildvuxna plats
där ingen hand får hållas i järn
utom min egen
jag släpade klippblock till druidernas röse
för att gömma det
ingen fick nå

hör du sången från min kedja
rasslet från min spruckna strupe
och skärvan av mitt ljus

ser du osäkerheten
ljudet av ditt närmande ger mig
jag som orädd tar varje strid för någon annan
men flyr mig själv
känner du hur beröringen
av din tanke
flämtar i mitt bröst
och hur din blick
är som mjuka läppar
på en oändlig törst

hur föreställningen om ditt andetag

på mina slutna ögonlock
rodnar på min skymning

du som dröjer bortom gränsen
för min ensliga styrka
ser du hur du bär liv
i dina sorgtyngda händer
hur nyckeln till din hemlighet
känner blodet som strömmar i mina tinningar
och svagheten i mina bojor

du som inte går att se
och som höljer dig i slöjor
av ditt förflutna
ser du hur vacker du blivit
av ensamheten och hur det
blåser ljus

i mig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Paedur med Poeter.se id #20568 innehar upphovsrätten